

Posudek diplomové práce Miroslavy Šircové „Sépie“ Františka Halase a Eugenia Montala jako jiný model avantgardní poetiky

Ve své diplomové práci si Miroslava Šircová zvolila netradiční úkol – srovnání dvou paralelně vydaných, ovšem v různorodých kulturních kontextech vystupujících sbírek Sépie (1927) Františka Halase a Ossi di Seppia (1925) italského básníka Eugenia Montala. Klíčovým metodologickým postupem se pro ni stalo srovnání základních motivických konstant obou sbírek, jakými jsou bolest, smrt, a dále hledání odpovědí na podstatné teoretické, historické a filozoficky založené otázky, mezi které patří stylizace básnického subjektu, otázka vztahu umělce a společnosti, problematika platnosti básnického slova ad. Klíčovými analyzovanými kategoriemi jsou tu prostor a čas.

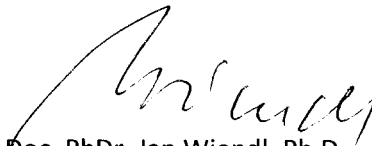
Práci si diplomantka rozdělila do dvou výkladových kapitol, z nichž první věnovala italskému básníku, druhou Františku Halasovi. V případě montalovské kapitoly autorka sleduje základní historické a kulturní souvislosti, předcházející v Itálii Montaleho vystoupení. Dále se pak zaměřuje na sémantickou analýzu motivů ligurské krajiny, motivů moře, větru, slunce, zdi, dále si pak všímá charakteristických zvukových motivů v Montaleho poezii. Tyto analytické pasáže pak ústí do kapitol analyzujících kategorie prostoru a času, témat bolesti a smrti, básnického subjektu a společnosti a pojetí básnického slova, které se zrcadlově promítnou rovněž do halasovské kapitoly. U českého básníka autorka z pochopitelných důvodů nezachycuje nástin obecnějších literárněhistorických souvislostí, zaměřuje se spíše na vystižení souvislostí spojených se vznikem Sépie a na vystižení Halasova místa v kontextu avantgardy 20. let. Podobně jako v Montaleho případě, i zde, dříve než přistoupí k analýze základních časoprostorových entit, všímá si na základě interpretačních sond klíčových motivických konstant sbírky, jakými jsou smrt, zmar, dětství, matka, slovo atd.

Je to právě efekt důsledně dodržované paralelní, na zrcadlovém principu založené kompozice a na jejím základě vyvozovaných konstatování, který práci staví nad běžný standard. Důsledně dodržovaná kompozice totiž vyžaduje ukázněnost z hlediska permanentní konfrontace analyzovaných skutečností a z nich vyplývajících konstatování. Vyzdvihnout je třeba rovněž vyvážený odborný styl, standardizovanou práci s adekvátní odbornou literaturou, způsob citací a pečlivou závěrečnou redakci práce, která zanechala jen minimum překlepů (protestuji ale proti skloňování Montale - bez Montáleho, jde o samoúčelnou licenci bez opory v běžných gramatických vazbách).

Nejpodstatnější ale je průběžná snaha o vystižení diferencí, ale zejména shod, které lze najít u obou básníků a které na pozadí soudobých a literárních a kulturních souvislostí umožňují nahlédnout obecnější principy utváření svébytných poetik, které můžeme chápat jako alternativy k soudobým českým a italským avantgardním uměleckým postupům.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci výborně.

Praha, 13. 9. 2010

Doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.